

LA BARRETINA

SETMANARI HUMORÍSTICH, POPULAR Y CATALÀ DE BONA MENA
 DESLLIGAT DE TOT PARTIT POLÍTICH
 SORTIRÀ CADA DIVENDRES

Se trobará en tots los kioscos de la Rambla y demás llocs de venda de periódichs
 Encàrrechs y correspondencia: Carrer de Barbará, n.º 16 bis, entressol, porta 1.ª
 Número solt, 5 céntims.—Suscripció per un any, 3 pessetas.

QUI SEMBRA Y QUI CULL.

—Puz, miosté que d' un tiempo pa cá entran en ezta *Cuba*, unas ciertas manadas de insectos que me güelen á m.... ala cosa, sea dicho con perdón d' ustés, pero como decia el otro: «Quién es amo, gobierna.»

—Muchacho, ¿puedo meterme en esta *Cuba*?
 —¿Que también es V. de eso que llaman flammasonería?
 —Si, hijo mío, yo soy el lazo de unión cosmopólita, representante de la filantropía, abnegación, regeneración y la concordia, la verdad, el amor, la estrella flamigera de la fraternidad, amigo de la virtud, experto y hospitalario, obrero del progreso, etc., etc., etc., etc..
 —Que le vamo á hacer, ya van mil... pase.

Y mentres lo del compás y l' esquadra, pren possessió pacífica de la *Cuba*, lo pobre soldat acota 'l cap ab resignació, bo y rumiant, quina mena de menjar deu ser tota aquella lletania de llums, concordias, virtuts, amors, etcétera, etc., etc., etc.

Fins qu' un dia, quan més descuydat se trobava éll y molts de sos infelissos companys, reventa aquella pacífica *Cuba*, á causa d' una dinamita especial, coneguda per *Separatisme*, escampada arréu, per aquells representants de las llums, concordias, etc., etc., etc., etc..
 ¿Y encara 'l poble no compendrà qui son sos enemichs, y seguirá escoltan los cants de las *Campanas* y d' altres Sirenas democrátiques.?

DE TOT ARRÉU

No 'ns cansarém de repetirho. Lo qu' está passant á Cuba, pot succehir qualsevol dia á Filipines. La masoneria, protegida pels governs que 'ns desgovernen, ha treballat y treballa molt encara, pera fer proselitats en nostres colonies, y está demostrat, fins á la evidencia, que 'l separatisme y 'l filibusterisme, que son una mateixa cosa, han fet causa comuna ab tant depravada secta. Per consegüent, no sols com á catòlics, sino fins per rahons de patriotisme, la masoneria deu esser odiada per tot bon espanyol.

Y ab tot, certs periodichs que gallejan de patriotas, demostren lo seu *espanyolisme* protegint á la masoneria y cridant contra les Ordes religioses que son les qui sostenen y defenchan los interessos de la mare patria en aquelles apartades regions. De modo, que l'esperit sectari ó sia l'odi contra la religió, 'ls porta fins á renegar d' Espanya.

A semblants periódichs los hi recomaném que llegescan lo llibre que segóns s' anuncia está pròxim á publicar lo nostre embaxador en los Estats Units, don E. Dupuy de Lome, y en lo qual diu lo següent:

«A Filipines es necessari: en primer terme, protegir ab decisió y entusiasme, á les Ordes religioses, que 'ns les han dat y 'ns les conserven.»

De quin modo nostres governants complexen exa missió verament patriòtica, ho demostra lo següent fet, que consigna també lo Sr. Dupuy de Lome.

«Es necessari recordar que tenim á la isla Formosa, missioners abandonats á sa caritat y zel evangélich; puix fins per estar olvidats los pares de la religió de Sant Domingo, ni cónsul d' Espanya hi ha en aquella isla, estant confiats á la protecció del vis-consul anglés protestant.»

Ab molta solemnitat, començaren lo diumenge darrer, los cultos ab que 'ls RR. PP. del Oratori de St. Felip Neri commemoren la santa mort de son gloriós fundador.

Ja la vigilia á la tarde, se cantaren Matines y Laudes, per la reverent Comunitat, fentse la meditació ab intermedis d' armonium y cantantse també les lletanies de la Verge. La funció del diumenge fou un verdader acontexement. En lo presbiteri s' hi col·locaren los Excms. é Ilms. Senyors Bisbes de aquesta Diócesis y de la Seu de Urgell. Nostre Prelat celebrá de Pontifical, assistit pels il·lustres doctores Casas, degá, Ribas, ardiaca, Bassart, doctoral, y Almera.

Produhi un magnífich efecte la Missa á veus soles, de Palestrina, anomenada del Papa Marcel, executada per nombrosos cantors y dirigida ab gran acert pel mestre de capella de la Catedral Basílica, don José Marraco.

De verdadera obra mestra, pot calificarse lo sermó que pronunciá lo senyor Bisbe de la Seu de Urgell. Fou un discurs notabilíssim baix tots conceptes, fent lo panegirich del insigne fundador dels PP. del Oratori, y fent relluhir, també, la obra benefactora, de aquests humils y exemplars religiosos.

Axi s' inauguraren les festes commemoratives que han continuat durant aquesta setmana, predicant tots los dies del octavari, distingits oradors.

Molt nos plau exa gloriosa commemoració y ab goig nos associém al pler dels PP. Felipons, puix se tracta de una Orde religiosa que ha produhit grans benefets á la humanitat y particularment á les classes populars, fundant nombroses escoles, y predicant la divina paraula al poble senzill y fidel, y fins practicant los mes hermosos exemples de caritat cristiana, donant auxili als desvalguts, assistint als morents y visitant als pobrets malalts. Eix mateix carácter eminentment popular dels PP. del Oratori, á fet que 'ls impios, que 's fingexen amichs

del poble, sens donarli res, y arrabassantli la fé, del cor, los hagen odiat sempre, y aquest odi, es pera élls lo major timbre de gloria y grandesa.

Acaba de crearse en aquesta ciutat, l' *Instituto del Salvador de los párvulos*, obra benefactora que te per obgecte dar aculliment, mantindre y educar cristianament á noyets y noyetes, y procuralshi á son degut temps, un modo honrat de guanyarse 'l pá per medi del treball, preservantlos axí, de la miseria y del abandono que solen esser los camins mes segurs pera conduhirlos á la depravació moral.

Ara que vinguen los *Diluvians* y *Campaneros*, y que 'ns diguen quines institucions semblants han creat en benefici del poble, perquè han de saber si no ho saben, que exa fundació tant útil y benefactora se deu al zel de un bon nombre de senyores molt catòliques y fins..... *barretinayres*.

Una associació molt ayment de Catalunya y que treballa ab entusiasme en defensa dels interessos de nostra regió, *La Tertulia Literaria de Blanes*, ha publicat lo «Cartell» del certámen que 's proposa celebrar per la diada de Santa Agna, (26 del prop vinent Juliol) Festa major de la esmentada vila. Es digne de aplaudiments la idea que ha concebut dita associació, y LA BARRETINA, desitjosa també, d'encoratjar al jóvent catalanista y de contribuir modestament á tant generosa idea, ha ofert un premi pera eix certámen, consistent en un obgecte d' art, que será entregat al autor «del quadro de costúms, que ab mes gracia fassi resaltar les ventatjes de la educació cristiana en la familia, preferintse lo qui tinga l' estil mes marcadament humoristich.»

Hem rebut l' important periódich de propaganda catòlica *El Vigia Católico*, que 's publica á Ciudadela, (Menorca). Agrahim la visita y corresponderém ab lo cambi.

Desitjariém saber si es veritat que en los Jochs Florals d'enguany s' hi va presentar una cançona, que son autor volfa fer passar per inédita, y després se vegé que feya més de vint anys que 'l *Calendari Catalá* l' havia publicada.

¿Podria, tal vegada, lo senyor Roca y Roca, director de *La Campana de Gracia*, donarhi un cop de mà á n' aquesta pregunta?

Vegi, vegi, senyor Pepet, vosté qu' es de tant bona fusta, que tota la demés la troba corcada, vegi que hi diu ab axó?

Al presentarse la quadrilla de *señoritas toreras* á la plassa de Saragossa, lo públich feu una protesta franca y merescuda contra semblant espectacle que no deurién permetre les autoritats. Los espectadors llençaren á la plassa, escombres, ventalls de cuyna, mitjes canes, rodets y troques de fil y altres utensilis propis del sexo. En lo tendido aparegueren uns cartells que deyen: *¡A barrer! ¡A planchar! ¡A fregar!*

Per sal, ningú com *La Tom... asa*. ¿Cóm hi ha mon, qu' es *graciosa!*... Perqué un periódich ha dat la noticia de que 's treballa pera conseguir la beatificació de la venerable Margarida Serafina, de Manresa, se permet una burla grollera contra exa santa religiosa, primera fundadora de les monges caputxines á Espanya, y á qui 'l poble catalá ha professat sempre gran veneració.

A la *Tomasa* li escauria mellor que 's digués la *Tanasa*. ¡Ah, xafarderota! Arri á menjar *vert*, qu' es lo que 't fa viure y fins t' engrexa.

Altra proba de la *graciositat* de la *Tom... asa*. Parla del monument que 'ls badalonins han dedicat al senyor Arnús, y escriu lo següent:

—¿Y la estatua?

—Tant lletja com l' original, lo difunt me perdón.

¿Veritat que te *xispa?* No hi há dupte que les aficions *diluviesques* de la *Tom... asa* la con-

duexen á practicar lo sistema egipci, ó sia á no respectar ni sisquera als morts.

Lo dissapte prop-passat, á dos quarts de sis del mati se feu una solta de colóms missatgers á Catalunya. ¿Volen saber á quina hora arribaren los primers, á Barcelona? A las 9 y 15 minuts.

De modo, que ab menys de quatre hores, recorregueren una distancia de mes de 330 kilòmetres en linea recta. ¡Y 'ls correus y telégrafos tant trem-pats!... Lo dia que 'm façan Ministre de Foment (que será la setmana dels tres dljous) á n' algú de aquests colóms lo nombraré Director general de comunicacions. Vejám si axí milloraré 'l servey!

Heusaquí un cas que ha succehit fa pochos dias, en una població no molt llunyana d' aquesta capital, y que demostra los fruyts de la ensenyança sens religió.

Existeix allí una escola layca dirigida per un mestre... vaja, sí, un *bona pessa*. Cert pare dels qui volen passar per *esquilats*, hi feya avar á un fill seu perque «volia que li treguessen la llana del clatell.»

Un dia 'l xival li va trencar lo respecte, y encarrantse ab éll, arribá fins á amenassarlo. Lo pare indignat, li digué:

—¿Desvergonyit! ¡Insolent! ¿No sabs que diu lo quart, *honrar pare y mare?*

—¿Quin quart?—respongué 'l fill, ab estranyesa.

—Lo quart manament de la Lley de Deu;—li replicá 'l pare.

—¿Deu? Lo mestre 'ns diu, sempre, que no n' hi há de Deu, y que açó dels *manaments* son mentidas que s' inventan los capellans.

Lo pare restá sens saber que respondre, y en sèmps pogué conexas prácticament, les *ventatjes* de la ensenyança layca, pera formar fills obedients y respectuosos.

SET-CIENCIES.

SERVEY TELEGRÁFICH

Ab lo que 'ns passa á Ultramar, lo telégrafo no para, y 'ls periodichs, ab axó, hi tenen la gran ganancia, puix que 'l públich ignocent lo seus centimets se gasta per saber lo que ha passat allí en la terra Cubana. Vindrà un telégrama argent que axis dirá: «Gran batalla Insurrectes dispersats; en quant als nostres, cap baxa. En Maceo, ja está mort; en Guillermon, ja no parla; en Gómez está tullit y al cervell hi té una bala. Gran victoria pels leals. Jorn de gloria pera Espanya.» Mes després un' altre 'n ve, que ho transforma en una guatlla «No s' ha pogut confirmá lo que abans telegrafiava. En Guillermon, no morí; qu' encara cría bona panxa. En Maceo está bo y sá y 'ns prepara una emboscada. Insurrectes ben armats y gastan moltes agallas.» Ja veuen, donchs, lo que son los *partes* que reb Espanya. Cada noticia, un *canard* cada victoria, una guatlla. Qui ho sab tot, es lo Govern, y si ho sab, també s' ho calla; que 'l qu' es lo públich, ¡pobret! no 'n sent ni mitja paraula. Los qui perden ab axó, son tant sols las pobres mares que allí tenen guerrejant als fills que tant idolatran. Que las cosas á bon fi porti Deu, y santas Pasquas. Sols en Éll hem de confiá lo bon nom, de nostra patria.

RAFEL NORRIUMAY.

CASAS Y COSAS DE BARCELONA

UNA tribulació més espantosa estém passant! qui m' ho tenia de dir després de setze anys que l' esposa y un servidor habitem aquest pis, haver de desocupar-lo sens remissió, y que no hi há remey, es qüestió de vida ó mort; aquí no podem estarhi ni un moment més.

¿Qué no es ben sensible axó? Ara que'l tenim tot arreglat á gust nostre, trasládintse á un altre puesto en companyia de vuyt gavias ab altres tantas cadeneras, sis més, ab altres tants verdums, las de 'ls pinsáns, passarells, tórtolas, lloro, esquírol y setze crias de canaris!

Axó sens contar las gallinas, dos gats y la gosseta, precisament ara que está criant quatre cadellts més hermosos qu' ella, que ja es tot lo que 's pot dir!

Y axó no son romanços, no, vostés farian lo mateix, ni més ni menos. —¿Perqué, 'm preguntan totas las suscriptoras? ¡Ay, Senyor! sempre son las matexas; desengányintse, per alguna cosa no 'ls hi fa treure 'l govern lo titol de batxiller, y dispensin.... Be, pero ara me 'n anava per un altre camí y es qüestió de que sápigán prompte la causa de la nostre tribulació que no es petita ja que á la veritat, no....

Ara 'ls demanaré una cosa y fassinme aqueix favor; tot lo que 'ls diga, molta reserva, ¿eh? y axó francament los ho suplico per ara y per sempre, pero més avuy que tinch que parlarlos d' un assumpto tan delicat y de tanta trascendencia que ja ha ocasionat numerosas victimas y trastórns incalculables á pacíficas y honradas familias.

Fetas aqueixas observacions, me sembla que ja podriam entrar en materia, pera lo qual es precis que tanquin bé las portas, fassin sortir las criaturas, perque no 'ns destorbin, y sobre tot, escoltin ab atenció, ja que no es qüestió de cridar gayre.

Sabrán donchs que... mirin si no fan callar aqueixas criaturas que jugan al quarto del costat, es impossible que ni tant sisquera 'm posi al cap de parlarlos. ¿Qué diuhen, que plorarán? Ah, donchs no 'ls hi digan res; precisament jo só un home que no m' agrada molestar may, per res, á ningú, ab axó dexemho corre y..... ah, be, si, tan cada aquesta porta no se sent, probemho....

Perfectament; vostés tenian rahó, ja no 'ns destorban y axis s' ha lograt lo que desitjavam, sense ter plorar las criaturas, cosa que comprench que pels parés sempre es sensible. Ne conech un, tant sentimental, que perque 'l noy calli quan fa una rebecaria, de vegadas se posa, unas faldillas de la seva dona y canta y balla la sardana d' en Garín. Pero 'l bo va ser que un dia que volgué ferli fer una rialla, ¡pobre home! s' embolica ab una cortina de domás groch y se posa una toballola com un turbán al cap; al veure la pobre criatura aquella mala bestia, que per afegidura li feya unas ganyotas horrorosas, coménsan á inflárseli las galtas, després 'l pit, lo ventre, las camas y 'ls brassos, y no poguent arrencá 'l plor ¡pobreta! fent un pum desconsolador, va reventar lo mateix qu' una pilota de goma.

Ah, si, sí, dispénsinme, tenen rahó; ara que tot hom calla será qüestió de contarlos lo que m' he proposat que tan m' interessa y 'm té seriament preocupat.

Ja fa algún temps que reparava que en aquesta escaleta no hi aguantava cap inquilino, ni tan sols un mes, y lo més particular del cas era, que tothom se venia á despedir de nosaltres aterroritsat sens manifestarnos la verdadera causa perque s' en anava; pero ahir, senyors meus, vaig descubrí 'l misteri, d' un modo terrible y desconsolador.

Vergonya 'm fa contarlos, pero 'ls ho he promés y no tinch més remey que cumplirho. ¡Ah! qu' es horrorós pensar en la situació crítica en que he quedat á consecuencia de....

Dispensintme que 'ls demani que tanquin aquest balcó que dona al pati. ¡Uuuf! ¡quina fortor! aquí á Barcelona, tenim la ventatja de que tot queda á casa; fregexen peix al entressol, ells se menjan lo peix y als del primer pis 'ns toca empassarnos la brabada del oli.... L' altre dia ensemps que perfumavan una erissipel-la del fill del manyá, que está á la botiga, tots los vehins ne varem participar. Ara pel ditxós vici que tenen los noys del senyor Lluis (del entressol) de destapar etc., tot sovint nos hem de posár cutó fluix al nas ó tancar lo balcó, com los hi demano ara que ho façan.

¡Ah! perfectament! ja está tancat y moltas gracias, continuem donchs... no'm recordo ahont estavam; ¡ah! ¡sí! anava á dirlos quina era la causa de la nostra tribulació; (se sent, lo soroll d' un tallador).

¡Ara sí que l' hem feta bona! Ja no tenim més remey qu' esperar que aqueixa minyona del pis de sobre hage acabat de fer la pilota, perque ab aquest soroll del tallador, no 'ns entendriam. Suspenguem donchs la relació, dexant sentat per ara, que las casas de Barcelona, tant pintadas y dauradas, son una delicia. y un altre dia, si Deu ho vol, los hi contaré lo poderosissim motiu que m' obliga á cambiar d' habitació; ey, si al concertista de cornet, que viu al pis del davant, no li dona la gana d' ensajar una marxa fúnebre espanyola, que fa molt temps que l' aprent, y tots la sabem de memoria, titolada, *Miserere dels Contribuyents*.

MUSTAFÁ XIULETS DE FUSTA-BLANCA.

LAS DUAS GARSAS

(FAULA.)

Malgastant lo temps en l' oci, després de contar mil farsas á parlá' entraren dos garsas d' assumptos del seu negoci.

—Jo (la qu' era més novella deya ab certa picardia, pera veure si adquiria l' amagatall de la vella) més metall, y no es mentida, he arreplegat en mitj any, que no pas vos ab l' afany de tota la vostra vida.

Jo guardo infinits tresors dins de mon amagatall: llautó, coure, arám, cristall, y vidres de mil colors; quan vos, ab folla fatlera, cercant sens parar viviu, aposto, que no hi teniu ni una llaunota sisquera.

—Ja... Ja... Ja; no 'm fassas riure ¿de qui 't burlas taratllara? puix has d' entendre qu' encara t' ensenyaria de viure.

Be ¿quant val lo que tens tu?

—¡Oh! no 's pot pagá ab dinés.

—Donchs lo meu val cent cops més que las minas del Perú.

Jo allí hi tinch pedras preciosas, agullas, anells y joyas

¡quin brill fan! ¡qué bonicoyas!

si ho veyas, que 'n son d' hermosas...

hi tinch esmeraldas, perlas,

rubís... y una infinitat

de cosas que m' ha costat

lo que Deu sab per haverlas.

—Tonta sería si 'm creya

tot axó que m' havéu dit.

—Mira que may he mentit...

—Sóls ho creuria si ho veyas.

—Donchs perque 't convencis, vina,

diu; y volant l' acompanya

á un forat d' una montanya

hont hi té la seva mina.

—¿Veus? li diu la garsa vella,

contempla, repara, mira,

¿te he enganyat?—¡Oh, no! m' admira veure tanta maravella.

—Te ensenyo aquesta guardiola per l' amistat, mes... xitón...

—¿Voléu callar? li respón, com si ho sabesseu vos sola.

Y després d' extasiarse devant de tanta riquesa cap á son niu ab prestesa abdos van encaminarse.

La novella, sóls pensava en armá' al altre una treta, mentre' aquesta satisfeta d' haverli ensenyat estava.

son tresor. Un jorn ne troba lo forat del tot desert

¿ahont ets tresor?... ell ha omplert l' amagatall de la jova.

Si algún company posa empenyo, en arrencarte un secret,

¡alerta! que quan ho has fet ja dexas de serne duenyo.

LO CANTAYRE DE TAGASTET.

UN ALCALDE DE BARRI

DIGAN lo que vulgan: lo cárrech d' alcalde de barri, reporta més caborias y tribulacions de lo que molts s' afigurán. Aquí tenen lo senyor Narcís. Aquest bon senyor, abans de confiarli tant delicat cárrech, vivia completament felís, com lo peix al aygua, puix sens cuydarse de ningú y detrás del taulell de la seva botigueta, despatxant fil, agullas y cordons de cutilla, passava alegrement los dias bromejant ab la seva clientela, mentres que ara desde que exerceix de primera autoritat (perque mirintho com vulgan, un alcalde de barri sempre es una primera autoritat) des las horas, donchs, que 'l bon home sent una especie de mal estar, una inquietut com si una rateta li fergués dintre 'l cor, que no 'l dexa viure tranquil.

¿No 'l conexen al senyor Narcís?

Ara deurá tenir com uns xexanta anys, petitó, rodaxonet y ab una flemática rialleta que no s' esborra may dels seus llavis.

En aquest moment l' honrat betas y fils s' está com de costum detrás del taulell sucant melindros en una escudella de xocolata.

De prompte obran la vidriera ab una revolada y entra una dona apressuradament. Lo senyor Narcís al véurela s' axeca y mormola ab disgust:

—¡La Cinta! la gitana de las randas; ja tenim feyna per rato.

Al mateix instant, torna á obrirse ab més estrépit la porta y entra un home ab la faja arrossegant y la gorra á tres quarts de quinze. Lo pobre senyor gira 'ls ulls al sostre y afegeix:

—¡Lo payet, lo seu home! ¡marit y muller! ¡que Sant Antoni tinga compassió de mi!

—Escolti, senyor alcalde...

—Miri, senyor Narcís...; exclaman á la vegada los dos.

—Ja veuréu, ja veuréu; fa l' alcalde aparentant calma y axugantse 'l suhor que amara son front; anem per parts y axis potser n' exirem més prompte. Veyam, parléu vos, Cinta, que per rahó del sexo vos pertoca primer la paraula.

—¡Ay, senyor alcalde! fa la dona ploriquejant; li juro per las sagradas escripturas y pel fi de las nostras animetas, que ab lo payet no s' hi pot viure, no s' hi pot viure, fill meu no s' hi pot viure!

—¡Ay, poca sustancia! salta 'l marit enfurismat; axi 't vegis malehida per la burra de Balaam y mala niarada d' animalets te molestin tota la vida, ¡ab tu si qu' es impossible menjarhi molleta de pa, ni xerricarhi traguéu de xarel-lo!

—Ja ho sent, senyor alcalde; ja ho sent com me rebrega 'l decoro ¡y á mi que 'm consta qu' enra-

hona ab una que vent bunyols! Si, senyor arcalde, si, ¡bunyolots calents!

—¡Filla de mala cussapia!... ¡Ay, senyor de mas entretelas! jo si que ho he vist, me 'n he assegurat per aquets *clissos*, que escolta tota cofoya 'ls xicoloyos d' un xalant que ha vingut a més, perquè li han donat l' empleo d' escorxa rossas.

—¡Mal gitano!

—¡Mala agarena! ¡bruxa!

—Be, be; poch a poch, exclama 'l senyor Narcís posantse entre marit y muller que van per esgarraparse. Me sembla que axis no n' exirém may, lo millor seria, per enllestir d' un cop, que vos en anessiu a trobá 'l jutje y presentessiu demanda de divorci.

Marit y muller miran esparverats al senyor Narcís, y després quedan mirantse l' un a l' altre com si no poguessin darse compte de lo que acaban de sentir.

Per fi, 'l payet s' adelanta dos passos, se quadra, y mirant de cap a peus al pobre betas y fils, que mal profit li ha fet la xocolata, li diu;

—¿Y qué s' ha pensat vosté, senyor... de-xonsas? Que no ho ha conegut ab axó que 'ns balla per entre las ninas dels ulls, que som dos cossos ab una sola animeta? ¡¡Divorci!! Viure separats com si no fóssim gent honrada!

—No, payet meu, no, afegeix la dona agafantse al bras del seu espós; que setcents anys poguem viure, y quan nos enterrin una mateixa caixa y las mateixas absoltas!

—Vaja, *alanta*, senyor arcalde de mitja cana. Deu li donga molts anys de vida, y a nosaltres nos guardi de que autoritats de la seva conformitat hagen d' intervenir en las nostras cosas.

Y marit y muller molt cofoyos y de ¡brasset, obran la porta y se 'n entornan cap a caseta. En tant, lo senyor Narcís dexantse anar en una cadira tot esbufegant, mormola per miléssima vegada:

—Avuy es l' últim dia del meu càrrech: demá presento la dimissió.

PAU GRALLA.

AL PEU DE LA LLETRA

*

Aná 'n Pau a buscar vi,
una ampolla a cada ma,
mes pel camí ensopegá
y una ampolla va partí.

Lo seu amo l' hi armá guerra
y—¿cóm ho has fet? li va dí,
y éll respongué,—¿cóm?... axi...
y llensá l' altra per terra.

JOANET D' ESPOLLA.

LA MISERIA NO DESAPAREXERÁ MAY DE LA TERRA

(LLEGENDA)

Havia un vell molt venerable, tenia moltíssims anys; sa habitació era una cabanya de las més miserables; son sol recurs, era la caritat.

Tothom l' aymava a causa de lo bondadós de son caràcter.

Son nom, era Miseria; un gos molt fidel era son únic company.

Certa nit, Miseria sentí trucar a la porta de sa cabanya. S' aixecá y obrí, trobant a un pobre que li demanava aculliment.

Miseria de bon grat, li doná 'ls restos de son sopar. Un bocinet de pa sech y moreno, y tres ó quatre peras.

Una cosa admirá molt a aquell venerable vell; son gos havia rebut al estranger, sense lladrar (com solia ferho als desconeguts), si no molt al con-

trari, fent mourer la quia y donant mostras de alegria.

Vers lo mati, lo pobre s' aixecá y digué a Miseria: Jo no só pas un pobre com tu t' has cregut, sino un Àngel del Senyor, enviat pera veure com se practica la caritat en exa terra. Pera recompensar ton bon cor y tas admirables virtuts, te concediré la gracia que 'm demanis.

—¡Oh! digué Miseria tot confós, y recordantse que la canalla anava continuament a usurparli las peras ab que 's sustentava, feu que qualsevol que puji a aquesta perera que 's troba devant la porta, no puga baxar sens mon permis.

—Concedit, contestá l' Àngel; y al instant desaparegué.

Passaren molts anys sense novetat.

Un jorn, la Mort se presentá a la cabanya de Miseria.

—Ha arribat ta hora, li digué; preparat pera venir ab mí.

—Abans de que tu te m' emportis, contestá 'l vell, fesme un últim servey.

—T' has portat tant be, que no puch refusarte res, diu la Mort.

—Donchs be; pórtam unas quantas peras d'aquest arbre; son las derreras que m' haurás donat.

La Mort, pujá tranquilament a la perera, y ¡quina fou sa sorpresa al trobarse que no podia baxar! Miseria la contemplava mitj rihent.

—Has caygut a la ratera, filletá, li digué; no pots baxar d' aquest arbre sens lo meu permis.

No 's moria ningú, y axó causava grans perjudicis als metjes, apotecaris, enterra-morts, bagulayres, etc., etc.

Per fi, la Mort, cansada d' estar al arbre, y molt més de no poder cumplir son ofici, prometé a Miseria que li dexaria vida eterna si li permetia baxar de la perera.

Miseria acceptá aquesta condició, y la Mort baxá del arbre.

Veus aqui perque la Miseria no ha desaparecut ni desapareixerá jamay de la terra.

Traduhit per

CRISPÍ CLOSQUETAS Y GANIVETS

EPIGRAMA

Tenia un gitano enveja
de la sort d' un seu germá
y per ferli competència
s' entregá al negoci asnal.
Luego posá un gran lletrero
per atraure parroquiáns,
que diu: En Paco Ximénez
ven ases com son germá.

À LA VORA DEL FOCH

Un jove entrá a casa d' un mestre d' esgrima y 'l mestre li presentá un guant y una careta.

—Es inútil—digué 'l jove, res d' axó necessito pera desafiar-me.

¡Hola!—exclamá lo mestre, aquest jove sembla valent; y li presentá una espasa.

—Inútil,—repetí lo jove,—inútil.

—¿També l' espasa es inútil?

—Complertament inútil.

—¿Donchs, qué desitja jove?

—Que fassi 'l favor, pagant lo que siga, de ensenyarme de perdre la por.

Telégramas.

Madrid 12, 9 n.—¿Sabem totas aquellas protestas y clamoreig que s' alçaren quan s' edificá lo primer temple protestant, ahon paran? Donchs, están conservadas en conserva, y 's conservarán sens dupte, mentres s' está edificant un altre temple, tan protestant com aquell, en aquesta Vila y Cort, en lo lloch anomenat «Cuatro Caminos.»

Un dexeble del Conservatori.

Roda, 29, 6 tarde.

Senyors barcelonins, dexeu la moda de sortir al estranger durant l' istiu. Bon clima y bona cara, si veniu, trobareu en aquest poble de Roda.

Un barretinayre.

TRENCA-CLOSCAS

XARADA

La primera es animal, negació y lletra,
part del cos del home es la segona,
y la tot, un noy petit se va malmetre
cassant una dos-prima papallona.

GEROGLIFICH NUNÉRICH

1	2	3	4	5	6	7	8	—	Poble catalá
1	2	4	2	7	7	8	—	Animals.	
7	7	6	5	6	8	—	Planta.		
1	2	4	5	2	—	Animal.			
4	2	1	2	—	—	—			
7	2	8	—	Article.					
3	2	—	—	Part del cos.					
6	—	—	—	Vocal.					

B. M. FONT.

ENDEVINALLA

Volo sense tenir alas,
info mans sense pegar,
faig guanyar y perdre quartos,
y acabo per reventar.

J. ROBERT P.

Nové Certámen de "LA BARRETINA,"

Tenim lo gust de manifestar a nostres col·laboradors, que lo Jurat calificador pera 'l present Certámen, lo constituhexen los distingits escriptors y aymadors de las lletres catalanas, D. Emili Vilanova, D. Jacinto Torras y Reyató, D. Manel Rocamora, D. Joséph M.ª Valls y Vicens, y D. Ferrán de Sagarra y 'ls renombrats artistas D. Alexandre de Riquer, D. Dionís Baxeras y D. Joan Llimona.

Per falta d' espay, no donarém fins lo número vinent, la llista de las composicions rebudas.

CORRESPONDENCIA

General Mil-homes, Tano Prim, Calsas Curtas, Farinetas, Mustafá xiulets de Fusta negra, E. B. de l' Hospital, Calderó llanut y Escura xamaneyas: lo de vostés no va prou bé.—Damiá Estudiant: aprofitarém la vora del foch.—J. Robert P. al torn.—Carlós A. F. no es propi pera nostre setmanari. Moltes mercés.—Arsenal de firmas: al torn.—L' ananeta dels Xiquets de Valls: lo mateix li dich.—Salomón Norsa, no fa 'l pes. Colomet: agraphim las noticias, Lo torn ja arribará. Lo d' aquest setmana, mirarém d' arreglarho. K. Mas de Fusta: si ha llegit lo derrer número, ja ha vist que no ha guanyat lo premi. Lo qu' envia no fa 'l pes.—Lo Cantayre de Tagastet: a vosté moltes mercés del qu' envla, que com veu, ja es al torn de lo que 'na agrada, pero dech advertirli també qu' es precis posin en lo qu' envian, sa firma, y 'l pseudonim apart. Los qui d' ara en avant no ho fassin sxis, no 'ls ho publicarem.—A. de la S.: va be y desitjém veurel.—Estudiant Borrascas: a vosté y confreres, que 'ls donguin carbassa, pensin en enviar-ne a la Rambla del Mitj 20, criadero de porchs.—Sebastianet: vaja maco, ja 't conech, y vade retro satands, es bo y gras Pensa ab la prosa, que may fa nosa.—R. M. R. de R.: en penitencia de la falta, rebrá un donatiu de 25. No succehirá mes. Fan falta noticias d' interés pera exa població.—Un Galápat: Lo qu' envia ja sembla d' aquesta procedencia. Si es galápat ¿perqué escriu? Pro; si no ho es, pels escrits ho sembla. Fuxi home, lavativa y ori... may han estat consonants. Lo que son, dos porqueries.

Tipo-litografía La Barretina, Passatje Hort dels Velluters.